

PRO TEBE

VŠECHNO

BEZPEČNÉ ÚTOČIŠTĚ, NEBO PAST?

THRILLER

JOSEFIN SCHYGGE

PRO TEBE
VŠECHNO

© 2021 Josefin Schygge

First published by Forum, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Vladimíra Mužiková, 2023

Cover © Martin Kopecký, 2023

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3241-8 (pdf)

PRO TEBE
VŠECHNO
JOSEFIN SCHYGGE

přeložila Vladimíra Mužíková

VENDETA

BOUŘE

Obyvatele ostrova sužovalo poslední dny nezvyklé horko, slunce žhnulo a teploty překračovaly třicet stupňů, což byl pravý opak toho, co zažívali právě teď. Vlnu veder nečekaně rychle vystřídala tlaková níže doprovázená silným větrem a vydatným deštěm, s teplotami nepřesahujícími deset stupňů. Ve Švédsku nejsou bouře v této roční době obvyklé, a když už se sem tam nějaké vyskytnou, postihují spíše pobřežní oblasti, ale dnes tomu bylo jinak. Úzký dlouhý ostrov v jezeře bičoval vichr o rychlosti šestadvacet metrů za sekundu a na rozbouřeném Vätternu hučely zpěněné vlny. Dopravní podnik Trafikverket zvažoval možnost dočasné omezit lodní dopravu mezi Grännou a Visingsö, protože hydrometeorologický ústav večer vydal výstrahu před vichřicí. Trajekty ale prozatím jezdily podle jízdního řádu, takže pro muže, který se s hrstkou dalších pasažérů chystal na ostrov, nepředstavovalo počasí žádnou překážku.

Muž vyrazil na cestu teprve před pár hodinami, ale ve skutečnosti pro něj to celé začalo mnohem dřív a na úplně jiném místě. Sklonil hlavu k již značně pomačkané turistické mapě ostrova a očima automaticky sklouzl k hradní zřícenině Näs. Tam plánoval nechat auto a ke svému cíli dojít pěšky. K místu, které ho už tak dlouho dráždilo.

Opět ho udivilo, jak to bylo snadné. Byla tam jen jedna cesta, jen jeden mys a mezi špičkou mysu a ostrovní

zástavbou jen jeden dům. Ten dům si mohl prohlédnout třeba tisíckrát, aniž v něm někdy byl. Bylo to prosté a přitom tak geniální.

Trajekt už mezitím urazil skoro polovinu cesty mezi pevninou a ostrovem. V bezpečné vzdálenosti se jako obvykle míjel s protijedoucím trajektem, jenž byl v tuhle chvíli plný pasažérů prchajících před tou prudkou změnou počasí. Ostrov, který byl za pěkného počasí učiněným rájem se strhující historií a turistickými cíli, k nimž neoddělitelně patřily malebné kavárny, pasoucí se lamy a ekologické rukodělné výrobky, se zničehonic proměnil v pravý opak. Po širých holých pláních svažujících se k Vätternu skučel víchř a schylovalo se k bouři.

Sám pro sebe se usmál. Do hodiny bude v cíli své cesty. A to, co bude následovat, si ta děvka zaslouží.

MALIN NA OSTROVĚ

Malin má lamí tlamu jen pár centimetrů před nosem. Cítí nutkání instinktivně ucuknout, ale zároveň nechce zvíře, jež jí upřeně zírání do očí, vyplašit. Špičaté uši mu trčí kolmo vzhůru z husté, tmavě hnědé vlny na hlavě. I přes svůj hranatý zjev působí celkem roztomilým dojmem, což vysvětluje zájem, jenž vzbuzuje u turistů. Přesto u něj Malin nechce zůstat stát déle, než je nezbytně nutné.

„Dobrý?“ zeptá se a zvíře od ní kvůli tomu odtáhne hlavu.

„Mami,“ zlobí se Elis. „Už ti málem dal pusu.“

Podrážděně, víc než je Malin milé, jí Elis ukáže fotky, které pořídil svým mobilem. Musí uznat, že měl pravdu. Na snímku to opravdu vypadá, jako by se alpaka chystala přitisknout své pysky na její rty.

V tu chvíli je ráda, že když Elisovi vybírali nový mobil, koupili jeden z těch dražších. S tímhle může dělat skoro profesionální fotky. Proto nemusí čekat, co jí odpoví Joen, který se také snaží zvěčnit dnešní výlet, a o pár kroků od zvířete podstoupí. Bez ohledu na to, jak šikovně si při focení povede on, bude mít díky Elisovi alespoň jednu fotku na svůj blog. Na dalších snímcích už být nemusí. Celé okolí a neotřelý výhled na louky a Vättern jsou magicky krásné i v tak šedý a bezbarvý den, jako je ten dnešní.

Farmářský obchůdek u cesty je ještě zavřený, ale alpaky jsou venku celý rok. Malin přijde zvláštní, že tu s rodinou

ještě nikdy nebyli, přestože chodí kolem lam každý den. Vlastně tu ani dneska nejsou všichni, protože starší syn Gunnar zůstal raději doma u počítače.

Malin se obrátí na Joena, který jí fotoaparát vrátí, aniž by si o něj musela říkat. Ihned ho přiloží k oku. Zmáčkne několik rychlých snímků, zatímco on se pomalu přibližuje k alpaci, která zůstala zvědavě stát na místě. Až teď se Malin odváží otočit ke zvířeti zády a rychle doběhnout zpátky k ohradě. Na zvířatech je něco, co ji znervózňuje, a je jedno, jestli jsou v ohradě, nebo vypadají mazlivě jako tahle lama.

Zpátky v bezpečí na druhé straně ohrady si oddechne. Začne jí být zima, a tak si oblékne pletený svetr, který si předtím sundala, aby měly fotky správnou barvu. Letošní jaro zatím bylo nezvykle chladné, ale od poloviny května už předpověď slibovala vyšší teploty.

Malinin pohled se zastaví o necelých sto metrů dál směrem k mysu na žluté vile z přelomu minulého století. O takovém domě vždycky snila. Zpočátku byla skeptická, nedovedla si představit, že by se měla izolovat na ostrově, ale dneska si už nedovede představit, že by žila někde jinde. Navíc díky tomuhle domu se stal její blog *Malin na ostrově* během pár let jedním z nejnavštěvovanějších blogů o interiérovém designu a zdravém životním stylu ve Švédsku. To, co bylo zpočátku jen její hobby, ji dnes živí, a i když si určitou část svého soukromí pečlivě chrání, tak jí dělá radost se o něj dělit s ostatními. Blog představuje jak pro ni, tak i pro její čtenáře určitým způsobem bezpečný přístav.

Z ohrady k ní doléhají hlasy a smích Elise a Joena. Otočí se za nimi a vidí, že je alpaka zcela pohltila. Zvedne foťák a udělá ještě několik dalších fotek. Tentokrát přitom nemyslí na blog, tyhle si fotí jen pro sebe. Chce mít tenhle okamžik zvěčněný. Dva z jejích tří kluků, jak jsou spolu šťastní.

Možná proto, že je ta chvílka tak idylická, zní zvonění telefonu nezvykle ostře. Malin cítí zrychlený tep a kvapně se rozhlédne po okolí. Kromě Joena a Elise tu nikdo není. Přesto se nedokáže přinutit vytáhnout mobil z kapsy. Nechá ho zvonit. Na to, kdo volal, se podívá až doma. Jestli to byl někdo známý, tak mu zavolá zpátky.

Znovu nechá ruku s foťákem klesnout dolů. Po zádech jí přeběhne mráz a v tu chvíli zatouží po teple jejich krásného domu. Při opětovném pohledu do ohrady s úlevou zjistí, že Joen a Elis už jdou za ní. Čím jsou blíže, tím zřetelnější je Joenův úsměv. Elis už vytáhl svůj mobil a jde s nosem přilepeným na displej.

Konečně došli až k ní.

„Tak co, spokojená?“ zeptá se Joen.

„Super,“ odpoví Malin. Vezme Joena za ruku a proplete si s ním prsty. „Díky, že jste šli se mnou.“

Tak. Konečně ho má u sebe.

„Je příjemný vyjít si na chvíli ven na vzduch,“ odpoví Joen do prudkého nárazu studeného větru.

Malin se zasměje.

„To jo.“

„Ale já to myslím vážně,“ dodá a přitáhne si ji k sobě. „Líbí se mi, když děláme věci společně.“

To se líbí i jí. Pravděpodobně víc, než on tuší, ale i tak to řekne.

„Mně taky.“

Elis, který je pár kroků před nimi, na ně zavolá:

„Tak jdete, nebo ne?“

Rozejdou se zpátky domů.

Když už jsou skoro tam, začne jí znovu zvonit mobil. Zvoní a zvoní. Zatímco Elis ztratí celkem rychle o její telefon zájem a vrátí se zpátky ke svému, Joen na ni upře tázavý pohled.

„Ty to nezvedneš?“

Malin zvedne mobil a podívá se na displej. Volá stejné číslo jako předtím.

Pokusí se o úsměv. Z nějakého důvodu je to v tu chvíli důležité. Vítr je najednou nemilosrdně studený a navrch ještě vlhký.

Konečně se přiměje hovor přijmout.

„Prosím?“

„Omlouvám se, že ruším.“

Ten hlas už několik let neslyšela, ale přesto ho okamžitě poznala. Johanna.

„Moment,“ omluví se Malin.

Schopnost přetvařovat se má v sobě pevně zakořeněnou. Naznačí Joenovi, ať jde domů, a sama pokračuje dozadu za dům. Tady je většinou závětrí a tak je to i dnes, ale ona rychle přeběhne zahradu ke skleníku, kde se může schovat a zavřít za sebou.

„Co se děje?“

Zní odtažitěji, než by chtěla.

„Měla bych na tebe takovou prosbu,“ odpoví Johanna bez nejmenšího zaváhání.

Malin ví docela jistě, že to nechce slyšet. Její prst nakreslí čáru na stůl s krásnou patinou, zanechá stopu v loňském listí a hlíně. Vloni zazímovali narychlo. Je to vidět i na zemi, kde se nahromadilo všemožné harampádí, které naházeli mezi pečlivě vybrané židle různých tvarů.

„Jsi tam ještě?“

„Ano, jsem.“

Nejradši by ale nebyla.

„Jde o jednu ženu.“

Jasně že jde o ženu. Johanna by jí nikdy nevolala kvůli něčemu jinému, rozhodně ne po tak dlouhé době.

„Potřebuji ji někde ubytovat.“

Malin těžce polkne.

„Tady u mě?“ zeptá se.

„Nechtěla bych to po tobě, kdyby to nebylo důležité.“

Johanna udělá pauzu. Malin si vybaví její tvář tak jasně jako na fotografii. Tmavé oči, rovná ofina, rtěnka, která je jediná výrazná věc v jinak celkové všednosti. Obyčejné tričko a džíny, bílý hrnek s kafem.

„Ten tvůj zahradní domek je zařízený, vid', že jo?“ pokračuje Johanna.

Malin si uvědomuje, že o zahradním domku zveřejnila příspěvek na blogu. Každý, kdo ho čte, ví, že je zařízený, sice spartánsky, ale během léta se v něm dá pohodlně bydlet.

„To nejde,“ řekne Malin.

„Nepotřebuje žádný luxus. Všechno je lepší, než...“

Nedokončená věta zůstává i tak nějakou chvílí viset ve vzduchu.

Malin podvědomě otočí hlavu k zahradnímu domku. Před červenou zdí stojí lavička, na které každé ráno popijí kávu, než se pustí do práce. Domek je sice malý, ale je v něm všechno, co člověk potřebuje, aby se v něm mohl na nějakou dobu schovat před světem.

„Jenom přes léto,“ smlouvá Johanna.

Malin moc dobře ví, že kdyby jí samotné někdo nepomohl, tak by tady dneska nestála. Nechat u sebe někoho bydlet je to nejmenší, co může udělat.

„Mám tady děti,“ odpoví Malin.

„Já vím.“

„Nemůžu riskovat, že se jim něco stane.“

„Nic neriskuješ.“

„Co bude jíst?“

„Není náročná.“

Nikdo z ostrova se o tom nemusí dozvědět. Tím si je skoro jistá. Sice se tu roznáší drby stejně jako všude jinde na

venkově, ale v tom tkví i určitá jistota. Kdyby sem někdo přijel a začal se vyptávat, tak by to za chvíli věděl celý ostrov.

Malin se podlamují kolena. Musí se posadit. Židle zavrže o podlahu, když si ji k sobě přitáhne. Oči stále upírá na malý domek.

„Kdy?“ zeptá se.

„Co nejdřív.“

„Nic neslibuju. Musím to nejdřív probrat s Joenem.“

Má chuť ještě dodat, že Joen je v pohodě, ale neřekne to. Nemusí Johanně nic dokazovat. Johanna jí nezavolala proto, aby zjistila, jak se jí vede, zavolala, protože potřebuje pomoc.

Obě zavěsí.

Teprve teď těžce dosedne na židli. Hlavu schová do dlaní. Jen z představy, že by si sem tu ženu vzala, se jí dělá zle. Ale i tak to bude muset udělat.

Neví, kolik času uplynulo, než Joen otevřel dveře od skleníku. Mobil drží stále v ruce.

„Co se děje?“ zeptá se jí.

Pokusí se něco odpovědět, hlavně aby ho uklidnila. Nic se neděje. Je to jenom obyčejná žena. Přesto jí z otevřených úst vyjde jen vzdech.

Joen ji rychle sevře do náručí.

„Jsi úplně ledová,“ prohlásí a začne jí třít paže.

Malin se znovu pokusí otevřít ústa. Tentokrát čelist přeskočí a ona je schopná promluvit.

„Volala Johanna,“ řekne. Nesecvakne mu to hned, ale i tak to vypadá, že chápe, o co jde.

„Aha?“

„Potřebuje pomoc.“

„To není dobrý nápad.“

„Nemá nikoho jiného.“

Upřeně si hledí do očí. Joen si zajede rukou do vlasů.

„Nemůžeme...“

Přeruší ho.

„Řekla bych, že musíme.“

Dívá se na ni.

„Jestli po ní někdo jde...“ řekne. „Co když ji tu někdo najde?“

„To se nestane.“

„Jak to můžeš vědět?“

Otázka zůstane viset ve vzduchu. Joen potřebuje důkaz. Fakta. Jistotu.

„Malin,“ řekne. „Máme děti. Dva malé kluky.“

„Právě proto,“ odpoví. „Abychom jim ukázali, že se má pomáhat těm, kdo pomoc potřebují. Nejen o tom mluvit, ale skutečně to udělat.“ Znovu si upřeně hledí do očí. „Navíc,“ dodá, „koho by napadlo hledat ji tady?“

Joen zavrtí hlavou.

„Já nevím.“

„Ani o ní nebudeme vědět. Jídlo si bude nakupovat sama, možná někdy budeme muset koupit mléko navíc, ale to je všechno.“

Joen zamyšleně pokyvuje hlavou.

„Nic se nestane,“ ujišťuje ho Malin.

Už zní přesvědčeně.

„Oukej,“ souhlasí Joen.

Malin zvedne mobil. Na číslo posledního volajícího odešle krátkou esemesku, že je to oukej. Téměř obratem dostane zprávu o dni a hodině.

„Tenhle týden ještě ne, až ten další,“ řekne Malin.

„To jsem zrovna v Německu.“

Nic na to neřekne. Není třeba, aby byl doma. Bude to dobrý.

MALIN NA OSTROVĚ

Malin mžourá do sluníčka. Otevřela blog, jen aby své čtenáře pozdravila a připomněla jim, že si mají za chvíli pustit rádio. Na fotce, která pomalu nabíhá na monitoru, je ona, tak jak přesně teď vypadá, s čerstvě ostříhanou, rozčepýřenou ofinou, ve které sama sebe nepoznává.

Až na tu ofinu se nic nezměnilo. Sedí na lavičce před zahradním domkem, na sobě má širokou plátěnou košili s barevně sladěnými chinos kalhotami, velký hrnek s kávu a počítač nebo mobil po ruce. Z rukávu jí na zápěstí vykukuje tetování se známým motivem z ostrova. Stručně řečeno představuje symbol kreativní ženy ve středním věku a to je jeden z důvodů, kvůli kterému jí široký okruh jejích čtenářů miluje, protože nerezignovala ani na rodinu, ani na radost z práce.

Podívá se na hodinky. Přesně za sedm minut jí bude volat známý a oblíbený moderátor ze švédské rádiové stanice P4, aby zjistil aktuální teplotu na Visingsö, když už do Švédska konečně dorazilo jaro a začalo se oteplovat. Změna přišla v rekordně krátkém čase a veškerá zeleň úplně explodovala. Ostrov přestaly konečně svírat tuhé mrazy a každý teď chce mluvit jen o idylce, o vši té kráse a nádheře, a přesně to má Malin v úmyslu posluchačům naservírovat. Jen se potřebuje dostat do té správné nálady, setrást ze sebe ten hryzající pocit nedokonalosti, který u ní vyvolávají rána,

kdy je s dětmi sama. Joen se naštěstí vrací ze služební cesty už dnes večer.

Po zveřejnění příspěvku vypne počítač a pohodlně se usadí. Párkrát se zhluboka nadechne, přinutí se zachytit myšlenky a pak je hned zase pustit z hlavy. Přesně za tři minuty otevře oči a zamrká do slunce. Prudké světlo ji donutí zastínit si oči, zatímco jí pohled sklouzne ke skleníku. Z jedné strany ho částečně zakrývá ošklivá plechová bouda – tu už měli dávno strhnout. Tahle bouda a trampolína, kterou si děti vynutily, jsou jediné dvě věci, které nevypadají na fotkách ze zahrady hezky. Sice nechala trampolínu zapustit do země, ale tu vysokou bezpečnostní síť kolem ní schovat nešlo. Ještě že před ní stojí ta krásná stará jabloň. Větve má porostlé lišejníkem, a tak Malin napadlo, že by mohla napsat příspěvek o tom, jak pečovat o jabloně. V tuhle dobu, těsně před rozkvětem, je na to vhodná chvíle, mohla by třeba zkusit čtenáře požádat o radu. Zbožňují, když ji můžou o něčem poučovat, takže úspěch je zaručený.

Zvedne mobil a ten nápad si запиše, pak si ještě nastaví připomínku, že musí najít plavky a deset minut po jedné, když končí škola, je na kole odvézt na koupaliště v Kumlaby. To, že je nenašli ráno, vyvolalo u Elise takový hysterický záchvat, že Malin nevěřila vlastním uším, když slyšela, jakými nadávkami ji častuje. Upřímně řečeno by spíš potřebovala pracovat, protože má před sebou několik uzávěrek, jenže všechny děti tady na ostrově mají tradici, že se hned první den, kdy se v Kumlaby otevře koupaliště, musí jít koupat. Nechce tam kluky nechat jít samotné, ale naštěstí má takovou práci, že si teď dopoledne může něco napracovat. Ve čtyři odpoledne už ovšem každopádně musí být doma, protože Johanna přiveze tu ženu.

Malin položí hrnek na zarostlou šterkovou cestu. V okamžiku, kdy jí začne zvonit mobil, jí naskočí husí kůže na

rukou. Musí se obrnit, aby ho dokázala zvednout, ale stejně zní ve sluchátku zadýchaně, i navzdory dechovému cvičení. Což moderátor neopomene okomentovat.

„Je mi jasné, že před zahájením turistické sezony máte napilno,“ řekne úvodem.

Malin přistoupí na jeho hru. Úspěch, který již několik let zažívá se svým blogem, ji předurčil roli jakési mluvčí tohoto protáhlého ostrova ležícího v jižní části podobně protáhlého jezera Vättern.

Chvíli s moderátorem probírají, jaké velké události se v létě na ostrově chystají, oslavy letního slunovratu a středověký festival, pak ale moderátor nečekaně změní téma.

„Prý jste sklidila kritiku za to, že jste příliš dokonalá,“ prohlásí. „Co vy na to?“

Tuhle otázku nedostala poprvé, přesto se jí prsty křečovitě sevrou kolem mobilu. V jednu chvíli má pocit, že se jí zasekla sanice, že nebude moct odpovědět. Na okamžik ji přepadne strach, že jediné, co ze sebe dokáže dostat, bude jen výdech a nějaký nedefinovatelný zvuk, něco jako uff. Vzápětí se dostaví vztek.

„Nevím, co si představit pod pojmem příliš dokonalá,“ odpoví a moderátor se pokusí jí skočit do řeči, ale Malin mu to nedovolí. Naopak zpřísní hlas, ne aby zněla nepříjemně, nýbrž dost asertivně na to, aby pochopil, že si ne nechá všechno líbit. „Snažím se dělat věci dobře, stejně jako každý jiný, ale blog je mé útočiště. Je to klidný přístav, v kterém jsou vítáni všichni, kdo nějaký klidný přístav potřebují.“

Žádné další otázky už naštěstí nenásledovaly, alespoň ze strany moderátora ne. Uvnitř Malininy hlavy jako obvykle ano. Nezněla nepříjemně, nadřazeně, byla dost vstřícná? Dost, nikdo si nesmí myslet, že ji může vlastnit celou, něco patří jen jí. Tak to je. Neznamená to, že je neslušná,

znamená to, že je něco, co si potřebuje nechat jen sama pro sebe. Má právo si vymezit svůj prostor.

Moderátor přejde k informacím o následujícím programu, kterým jsou letní hity.

„Kdybyste si mohla vybrat písničku, která pro vás představuje léto, která by to byla?“ zeptá se.

Možná proto, že je rozhozená, střelí Malin odpověď od boku.

„*Everything I do...*“ Nejradši by hned vzala svou odpověď zpátky, ani ne proto, že jí moderátora rozesmála, ale protože nemůže Bryana Adamse vystát, ale na to je už pozdě.

„... *I do it for you,*“ doplní moderátor a dodá: „To je nečekaná volba.“

„Ne, omlouvám se, to byl omyl...“

Hlavou se jí honí další letní hity. Snaží se přijít na nějaký jiný, jakýkoliv.

„Děti mají rády *Dansa pausa*,“ vysouká ze sebe nakonec. Děti jsou dobré. Léto stejně patří hlavně jim.

„Ano, to je ono,“ souhlasí moderátor. „*Dansa pausa* od skupiny Panetoz, velký hit léta 2012. Tak uvidíme, jestli si ho budeme moct za malý okamžik zahrát.“

Zatímco se s ní moderátor pomalu loučí, má Malin co dělat, aby se nepřestala ovládat. Celkově má pocit, že neudělala žádnou zásadní chybu, naopak, mnozí mají rádi, když známá osobnost projeví svou lidskost, nejlépe lehce potrhlou. Málodky dostane tolik lajků nebo prokliků na svůj blog, jako když přízná, že se jí něco nepovedlo přesně podle jejích představ. Z profesionálního hlediska je interview stále naprosto v pořádku. Ale je možné, že si to tak trochu pokazila na soukromé úrovni. Stále dokola si opakuje, co řekla, a přeje si, aby to mohla vzít zpátky. Chvíli zvažuje, jestli nezavolá do studia rádia P4 a nepožádá je, aby ten rozhovor nedávali na svou domovskou stránku, ale to nemůže udělat,

aniž by jim toho musela prozradit víc, než by chtěla. Ona je pro celé Švédsko Malin na ostrově a její život je idylka. A tak to i zůstane.

ÚTĚK

Dešťová přeháňka přišla nečekaně, takže bílé tenisky teď měla celé promáčené. Jemu se nikdy nelíbily, říkal, že jsou to boty pro mladé, a ten den, kdy si je koupila, zůstala Layla schovaná v prádelně. Seděla tam po tmě a jen čekala, kdy se bude moct opatrně proplížit zpátky. Děti seděly navzdory pozdní hodině ještě u televize. Byly doma samy, on šel během její nepřítomnosti znovu ven, tak je uložila do postele, až na toho nejstaršího. Když mu řekla, ať si jde lehnout, syn se na ni jen podíval. Bylo mu šestnáct a čím dál víc rostl do podoby svého otce.

Nechala ho být a odešla do kuchyně, kde bylo třeba vyprázdnit myčku a sklidit linku. Když se pak její muž vrátil domů, chtěl souložit. Mlčky jen roztáhla nohy, on se z ní ale už po chvíli svalil na stranu, splasklý a rozčilený.

„Tvoje píča je vytahaná. Je jedno, kolik dětských bot si koupíš, stejně budeš pořád stejně odporná a hnusná,“ řekl. „Najdu si k těm botám někoho, kdo se k nim bude opravdu hodit, a pak už tu nebudeš potřeba.“

Potom usnul, ale Layla nemohla zabrat. Nikdy si nemohla být jistá, jestli jí neprovede ještě něco dalšího. Jednou ji vzbudilo, když ji začal svazovat, jindy ji zase nutil, aby si ho vzala do pusy. Zkusil na ní už skoro všechno, jenže to, jak se říká, že člověk nemusí mít strach z věcí, co se už staly, nebyla pravda.

Kam až jí paměť sahala, pořád měla strach.

Dnes bylo úterý a ona ještě potřebovala rychle zaběhnout pro něco domů, déšť ani promáčené boty v tom nehrály žádnou roli. Stina ze sociálky na ni čekala v autě. Za nějakých deset minut by spolu měly vyzvednout obě mladší děti, ty, které mohla vzít s sebou. Pro Aliho už bylo pozdě.

Párkrát rychle zamrkala a hřbetem ruky si osušila tvář. Teď na to nesměla myslet. Nesměla přemýšlet o Alim. Aliho musela už navždy pustit z hlavy. Soustředěně kladla jednu nohu před druhou a pokračovala v chůzi.

Tenhle dům měla vždycky ráda a bez ohledu na to, co se v něm odehrávalo, stále má. Naposledy zahrnula do uličky s jednotnými fasádami domů, se stejnými živými ploty a černými poštovními schránkami. Došla k číslu čtrnáct, vytáhla klíč a poprvé v životě si v předsíni nezula boty. V ložnici si sbalila několikery kalhotky, podprsenku, dvojce džíny a pár svetrů. To samé pak udělala v Bushřině a Amerově pokoji. Celé jí to nezabralo ani deset minut, ale přesně ve chvíli, kdy došla ke vchodovým dveřím, zastavilo před domem jeho auto.

Pomyslela si, že je to osud. Osud chtěl, aby zrovna dneska přišel domů dřív, zrovna když se rozhodla, že přežije. Ale jestli si tohle přál jeho osud, tak ten její chtěl něco jiného.

Podívala se na něj kukátkem ve dveřích. Seděl v autě, kouřil a poslouchal hudbu. Vedle něj seděl Ali a za všech sil se snažil svého otce napodobit. Ruce měl černé od oleje, protože místo školy pracoval celé dopoledne v dílně.

Potichu zamkla, zacouvala do kuchyně a zamyslela se. Zнала jejich zvyky. Pokaždé dělali to samé. Nejdřív se šli umýt do koupelny a pak se šli podívat do kuchyně, co je k jídlu. Talíře už stály na stole. Každé ráno je před svým odchodem prostírala a tak to udělala i dnes.

Vlastně ani neví, proč to řekla právě dnes, to slovo, které přimělo učitele v jazykové škole okamžitě zavolat o pomoc

a ta ve své podstatě znamenala okamžité zajištění místa v azylovém domě. Mohla ho říct kdykoliv dřív, kam až jí paměť sahala, ale udělala to právě dnes, přestože se nic výjimečného nestalo. Vůbec nic se nezměnilo, všechno bylo pořád stejné.

Ve stejném okamžiku, kdy vsunul klíč do dveří a otočil jím, otevřela kuchyňské okno a tašku vyhodila ven. Vešel do předsíně a přitom si pobrukoval nějakou melodii. Ali vešel hned po něm. Venku se pořádně rozpršelo a jí došlo, že dětem nesbalila žádné náhradní boty a že si nepamatuje, v jakých ráno odešly z domova. Potom počkala.

S očima upřenýma na tašku se snažila udržet svůj panický strach na uzdě. Nechápala, co to dělá. Žena nesmí svého muže v žádném případě opustit, bez ohledu na to, jak se k ní chová. Stiskla zuby, zakázala si o tom takhle přemýšlet. Ona odsud musí pryč.

Vešel do předsíně. Všechno, co je v tu chvíli dělilo, byla jen tenká zeď ze sádrokartonu mezi předsíní a kuchyní a několik dřevěných trámů. Nešel rovnou do kuchyně, nejdřív si rozeplnul poklopec, dvěma kroky došel na záchod a začal močit.

Ali zůstal v předsíni, asi se díval do mobilu. Nedalo mu to, dělal to vždycky, když se mu naskytla příležitost, i když se to jeho otci nelíbilo.

Teď měla příležitost. S divoce tlukoucím srdcem se co nejtíšeji protáhla oknem ven. Ve spěchu narazila hlavou do okenního rámu a v první chvíli ji napadlo, že od něj dostala pohlavek. Už je to tady, teď mě zabije, pomyslela si. Ale nic dalšího se nestalo a jí se podařilo vylézt ven. Skočila na zem do trávy a potichu za sebou zavřela okno, popadla tašku a dala se na úprk.

Nikdy v životě neběžela tak rychle.

Proběhla živým plotem, kolem jeho černého BMW, na jehož přední kapotě se tvořily obrovské kapky. Ali ho nejspíš

zase navoskoval. Ali. Kterého kvůli těm druhým dvěma obětovala. Nikdy by to neudělala, kdyby si nebyla jistá, že on je už ztracený. Ali se už naučil jí opovrhovat a uměl pracovat se slovy a mlčením lépe než kdejaký dospělý. Za chvíli by zaručeně došlo i na rány a to nemohla dopustit. Dovedla si představit, že by zemřela rukou svého muže, ale ne synovou, to ne.

Uběhla necelých sto metrů k autu, které na ni čekalo. Vyjely a nejkratší cestou zamířily ke škole, do které chodily zbývající dvě děti.

Učitelka už na ně čekala na parkovišti. Nic neříkala a byla bledá, jako by chápala vážnost situace víc než kdokoliv jiný. Oficiálně šly děti domů, protože je bolelo břicho. Neoficiálně jejich životy, tak jak je znaly, skončily. Už nikdy se neměly vrátit. Změní si jména, přestěhují se do jiného města a už nebudou mít staršího bratra.

„Mami, teče ti krev,“ řekla Bushra.

Ukázala jí na zátylek.

„To nic není,“ odpověděla Layla a Bushra ani Amer na to víc neřekli. Nebylo to poprvé, kdy viděli mámu krváčet. Považovali to za normální.

Mlčky se opřeli do sedačky a dívali se okýnkem ven, zatímco dospělí nepřetržitě kontrolovali zpětné zrcátko. Nikdo je nepronásledoval. Útěk se zdařil.

MALIN NA OSTROVĚ

Děti jsou unavené a tváře mají červené od sluníčka, když se pomalým krokem plouží po štěrkové cestě domů. Malin se během odpoledne povedlo pořídit několik opravdu povedených fotek. Večer je ještě upraví a pak je dá na blog, ale teď už není čas. Elis se potřebuje najíst, jinak s ním nebude k vydržení. A každou chvíli by měla přijet Johanna. Vzadu na cestě už vidí přijíždět nějaké auto.

Gunnar a Elis zůstali venku, zvědaví na přijíždějící návštěvu. Malin polil lepivý pot, její mělký dech nemá s horkem nic společného. Měla by jít všechno připravit, možná snad i nějaké občerstvení. Na koupališti se zdrželi déle, než měli původně v plánu. Díky vodě, sluníčku a kamarádům úplně zapomněli na čas. Teď je tu všechno vzhůru nohama.

Když auto vjede na příjezdovou cestu, Malin se široce usměje a začne mávat. Zastaví u popelnic, které se jí pořád nedaří nějak nenápadně včlenit do zahrady, a tak tu trčí jak ošklivé zelené nežity.

Johanna vystoupí.

Malin zůstane chvíli stát jak přimražená. Johannina výrazná rtěnka je pryč, ale jinak vypadá pořád stejně.

Pak ji jde Malin rychle obejmout.

„Vítejte,“ řekne Malin.

Žena zůstává sedět na zadní sedačce v autě.

„Jak je na tom?“ zeptá se Malin.

„Bude v pořádku,“ odpoví Johanna.

Malin se začíná zmocňovat nejistota, nejen proto, že neví, jak se v tu chvíli zachovat, ale spíš proto, že nemá tušení, do čeho se to pouští.

„Dojdu pro kafe,“ řekne. „Vy zatím můžete jít dozadu na zahradu. Místo, kde bude bydlet, najdete snadno. Kluci vám to kdyžtak ukážou.“

Na tohle nemá. Je to prostě příliš těžké.

„Já musím jet hned zpátky,“ odmítne Johanna. „Mám zamluvený trajekt.“

Místo na trajektu je nutné si zarezervovat jen v případě, že se na něj člověk nutně potřebuje dostat. Jinak se stačí postavit do fronty.

Malin už zahájila pomalý ústup k domu.

„Jen rychlý kafe,“ řekne.

Roztřesenýma rukama odemkne dveře a vpadne dovnitř. Za zády slyší Gunnara a Elise, jak si povídají s Johannou. Mezitím zaslechne, jak se otevrou a hned zase zabouchnou dveře od auta. Nenápadně vykoukne ven z okna. Žena je celá v černém a dívá se do země. Malin mávne rukou na pozdrav, ona ale ani jednou nezvedne hlavu. Tiše následuje Gunnara, Elise a Johannu kolem domu dozadu na zahradu. Pohled na ni představuje okamžité poznání i odmítnutí spojitosti zároveň. Ona už je někde jinde. Teď je z ní Malin na ostrově.

Malin pobíhá po kuchyni. Prvotní paniku vystřídal pocit studu. Ta žena venku je v nouzi a Malin se ani nedokáže přinutit jít ji pozdravit. Jako omluvu se snaží připravit extra dobré pohoštění. Jenže jediné, co nachází ke kávě, jsou zbytky makové bucht, kterou upekla kvůli příspěvku na blog. Není úplně čerstvá, ale déle než týden ji tu nemá. Položí ji na talířek a zapne překapávač. Během čekání na kávu dojde

pro ručně tkaný ubrus a roztomilé malé šálky. Nalije mléko do malé konvičky a všechno to postaví na ták.

Johanna už sedí u zahradního stolku. Kluci jsou na tram-
políně. Ženu ze zadní sedačky auta není nikde vidět.

„Máš to tady hezké,“ pochválí ji Johanna.

Z nějakého důvodu je tohle věta, kterou by od Johanny nikdy nečekala. Dřív ani neměly možnost si něco takového říkat. Johanna by tady správně ani být neměla.

„Elma potřebuje klid,“ řekne Johanna. „Ten domek je pro ni perfektní.“

Malin pohlédne směrem k zahradnímu domku. O víken-
du tam jakž takž uklidila, ještě měla v plánu tam donést pár
dek a květiny, aby to trochu zútulnila, ale pak jí do toho
něco přišlo.

Dveře domku jsou zavřené, nic nenapovídá tomu, že se
uvnitř někdo ukrývá.

Johanna se zvedne.

„Omlouvám se,“ řekne. „Ale už opravdu musím jet.“

Malin přikývne. Asi to tak bude lepší. Nedovedla si před-
stavit, že by se tu posadila ke kávě a pokoušela se vést nějaký
hovor.

„Přinesu termosku,“ řekne.

V kuchyni vystrachá starou termosku koupenou na burze
a přelije do ní kafe. Buchtu dá do plastové krabičky a všech-
no to vloží do jedné z mnoha plátěných tašek, které si při-
nesla z nákupů na různých trzích. Tělo přepnul do jí dobře
známé polohy autopilota. Nepřemýšlet, jenom dělat. Hlavně
předstírat, že se nic neděje.

„Omlouvám se, nechci být neslušná,“ řekne Johanna,
když si přebírá tašku. „Nebo nevděčná.“

Jako by si Johanna uvědomovala, jaký chaos působí její
přítomnost, pohlédne Malin upřeně do očí. Vypadá, jako by
chtěla ještě něco dodat, ale Malin ji předběhne.

„To neřeš,“ odpoví s úsměvem. „Ráda jsem tě viděla.“

Johanna jí oplatí úsměv s rozpačitým výrazem ve tváři. Mlčky kráčí vedle sebe k autu před domem.

„Jsem ráda, že se ti daří,“ řekne Johanna, než odemkne černé audi, které je celé potažené vrstvou prachu a pylu, sehne se dovnitř a položí tašku s občerstvením na sedačku spolujezdce. Při nasedání se ještě zarazí a zvedne hlavu k Malin.

„Moc si tvé pomoci vážím.“

Johanna zvedne ruku na pozdrav, zabouchne za sebou dveře od auta a pak odjede a nechá Malin samotnou jen s dětmi a ženou v zahradním domku. Malin se zimomřivě otřese, jako by tu na ni po zimě ještě číhal poslední závan ledového větru, aby jí připomněl, jak drsný může být život na ostrově. Pomalu se otočí a zamíří zpátky na zahradu.

Neujde ani pár kroků, když jí začne zvonit mobil. Jako první ji napadne Johanna, že jí chce ještě něco říct, ale číslo na displeji patří někomu úplně jinému. A ten někdo jí hned zvedne náladu. Karin Karinová.

„No ne, ona to zvedla,“ zasměje se příjemný hlas dřív, než Malin stihne pozdravit.

„Ale mám hrozně naspěch. Nemám čas.“

„A kdo ho má?“ odpoví Karin a pro jistotu ještě zakouří očima, i když to Malin nemůže vidět. Ne ve zlém, ale souhlasně.

„Tolik zmeškaných hovorů od tebe snad zase nemám!“ brání se Malin.

„Ne? Mám se podívat?“

„Ráda tě slyším,“ změní Malin téma, protože si uvědomuje, že má pravdu.

„Já taky. Napadlo mě, že bychom si spolu mohly někdy večer zajít na víno, jestli máš chuť?“ navrhone Karin.

Malin je jasné, že by měla souhlasit. Zajít na skleničku s kolegyní z branže by měla být samozřejmost. Přesto

neodpoví hned. Popravdě, ten hlavní důvod není to, že se z Malin stala veřejně známá osobnost a poslední dobou se do její přízně snažila vloupat spousta lidí se skrytými úmysly. To vůbec není ten důvod, a už vůbec ne, když jde o Karin. Na to je Karin ve svém oboru i jako člověk příliš dobrá. Ta Malin ke štěstí vůbec nepotřebuje, z jejích sociálních sítí vyzraňuje skrz obraz a slova teplo a něha, z nichž dýchá přesvědčení, že každý má dělat jen to, co považuje za správné. Karin jí volá proto, že chce, ne proto, že musí. A to je důvod, proč Malin váhá. Přátelství je jednou z věcí, kterých se na úkor své kariéry a rodiny vzdala, ale hlavní důvod je, že si uvědomuje, že není zrovna ideální kamarádka.

„Nemusíme,“ pokračuje Karin. „Jestli máš pocit, že by to na tebe bylo příliš.“

Malin učiní rychlé rozhodnutí. Co se týče jí samotné, udělala velký pokrok, možná je načase dát přátelství šanci.

„Ale jo, půjdu ráda,“ řekne. „Směla bych ti ukázat jedno příjemné místo v Gränně?“

Ještě chvíli pak spolu hovoří. Každá další věta, každý tichý úsměv Malin utvrzuje v tom, že dělá správně. Měla by se pokusit o něco hlubšího, než je komunikace s influencery a prohození pár slov se sousedy a rodiči synových kamarádů. Ve chvíli, kdy se začne cítit naprosto uvolněně, se ze zahrady ozve řev. Malin spěšně zavěsí a tryskem upaluje dozadu na zahradu. Tam najde Gunnara sedět schouleného na stromě, zatímco Elis stojí pod ním a svým novým mobilem mlátí do stromu. Přitom řve jak siréna.

Malin k němu doběhne a vytrhne mu telefon z ruky. Je prasklý, ale pořád funguje. Ještě na monitoru zahlédne nějakou konverzaci, než se na ni Elis vrhne a vyškubne jí mobil z ruky.

„To je můj mobil,“ zařve. Dál kolem sebe mlátí rukama, jenže tentokrát neschyťává rány strom, ale Malin. Bije ji do

břicha a do žeber, a přestože je drobný a ještě docela malý, tak to dost bolí. Malin se snaží bránit, ale Elis ji tluče hlava nehlava, dokud ho zezadu nechytí Gunnar.

Elis má panickou hrůzu v očích. Prudce oddechuje a nepřestává ječet. Malin ho sevře do náručí a hlasitě požádá Gunnara, ať ho pustí. Poslechne ji a Elis se chvíli pokouší jí vykrotit. Ona ho ale drží pevně, nejvíc, jak se odváží, a současně ji mrzí, že to musí dělat. Pomáhá to. Když mu dojde, že nemá šanci, začne se zklidňovat. Malin ho však dál pevně svírá v náručí, tiší a hladí po zádech.

„Už je to dobrý,“ říká. „Neboj, už je to dobrý.“

Po pár minutách se odváží ho pustit.

„Co se stalo?“ zeptá se.

„Nic.“

Elis se tváří zahanbeně a našťvaně zároveň. Malin si prstem přejede po hřbetu ruky, kam ji trefil mobilem. Na kůži jí po něm zůstal rudý šrám.

„Chci jít do svého pokoje,“ řekne Elis a Malin nemá sílu mu v tom zabránit. Ten výstup z ní vysál všechnu energii. Cítí se vyčerpaně a přitom plná adrenalinu. V hlavě si stále znovu a znovu přehrává, co se stalo. Co to mělo znamenat? Zachovala se správně?

Udělá krok k Elisovi, aby ho objala, on ji ale odstrčí a uteče.

„Pěkný,“ prohodí Gunnar s takovou mírou chladu a sarkasmu v hlase, která je příliš i na začínajícího pubertáka.

„Nech toho,“ odvětlí.

Gunnar nadzvedne obočí.

„Čeho?“

Neodpoví, v tu chvíli nemá sílu se na něj ani podívat. Místo toho obrátí pohled do zahrady a několikrát se zhluboka nadechne.

Gunnar stojí na místě a upřeně ji pozoruje. Přemýšlí, že by se ho zeptala, co se děje, ale nemá chuť poslouchat jeho

řech. Když chce, dokáže být zlatíčko, mazel a velký pomocník, ale když u něj zapracují hormony, tak je nesnesitelný.

Bohužel jí to jen tak nedaruje.

„Ty to nechápeš?“ zeptá se.

„Co nechápu?“

„Co se stalo.“

Malin znovu vyskočí tlak. Vždyť byla na druhé straně domu, jak by mohla vědět, co se stalo?

„Ne, nevím, ale ty mi to určitě rád povíš,“ řekne.

Nejradši by hned vzala svá slova zpátky, ale na to už je pochopitelně pozdě. Teď už se jí neotevře. Je jí horko a má hlad a v domku mají hosta, který by tam nejspíš vůbec být neměl, a několik dní na ně byla sama.

Zkusí to jinak.

„Ty myslíš ten mobil?“ řekne. „Je ho škoda, byl nový a drahý, ale s tím musí člověk počítat.“

Gunnar se na ni dívá s opovržením.

„Ty vůbec nic nechápeš.“

S tím se otočí a jde domů za Elisem. Jeho pohyby vyjadřují frustraci a vztek, ale zároveň i něco jiného. Podobá se to strachu, možná nejistotě. Chápe ho. Takhle nějak to obvykle chodí, když je během Joenových služebních cest s klukama sama. Přehnaně se snaží, vymýšlí úžasné zážitky a výlety, ale pak z toho stejně většinou sejde. Například včera málem zmeškala informační schůzku ohledně online srazu ostrovních škol, úplně jí vypadla z hlavy a ona místo ní chtěla vzít kluky do zátoky Rökinge brygga na otužovací koupel. Na poslední chvíli si ale všimla upomínky, kterou Joen našťestí zapsal do jejich společného kalendáře. Kluci se pak málem ukousali nudou na školním dvorku, kde na ni museli skoro hodinu čekat, protože už je nestíhala odvézt domů. Ale co bylo horší. Zaselo to do nich semínko pochybností, které, jak se zdálo, mnohé situace okolo ní vyvolávaly.

„Máš pravdu,“ zavolá za Gunnarem, který ještě nestihl dojít až k domu. „Určitě to byla moje chyba.“

Gunnar se zarazí, otočí se a podívá se na ni.

Už nevypadá tak našťvaně, ale pořád se tváří odtažitě. Stojí s rukama podél těla a ve tváři má vážný výraz. Ve srovnání s Elisem je už vysoký, ale oba mají stejně světlé vlasy a široký nos. To zdědili po ní.

Malin lituje, že si ty negativní myšlenky připustila. Být rodič někdy není sranda. Samozřejmě.

Vykročí ke Gunnarovi, ale ten udělá rychle čelem vzad a odběhne dovnitř.

„Udělám něco k jídlu,“ zavolá za ním, přestože už za sebou zabouchl dveře.

DOČASNÝ AZYL

Pokoje v azylovém domě někde v Göteborgu byly malé a neosobní. Jednoduché zařízení představovaly jen jejich tři postele v řadě vedle sebe pod zamřížovaným oknem. Prostřední postel byla jen skládací. Na ní spala ona. Při každém pohybu to příšerně vrzalo, a když ležela na boku, něco ji tlačilo do žeber.

Ležela na zádech. Měla zavřené oči, ale nespala, celou noc poslouchala zvuky v domě. Bleskově reagovala při každém zašramocení, které se vymykalo normálu. Ale to se stávalo jen výjimečně. Do jejich pokoje nikdo nechodil, vlastně ani do domu ne, přestože byl plný jiných žen, jež se nacházely ve stejné situaci jako ona. Nikdo o něm nevěděl.

Přesto se v něm necítila bezpečně. Jediné, co ji uklidňovalo, bylo, že měla děti u sebe, zvláště v noci. To je mohla slyšet i si na ně sáhnout. Amer ve spánku zhluboka oddychoval, což byl důkaz, že se mu spí dobře. Naopak Bushru nebylo skoro slyšet a Layla se často přistihla, že ji kontroluje. Dívala se, jestli je v pořádku, i když to už z podstaty věci nebyla.

A přesně do toho stavu se potřebovali dostat, aby byli v pořádku, jenže toho nemohli dosáhnout tady. To pochopila celkem záhy. Tohle místo bylo jen přechodným útočištěm. Stále měli jen to oblečení, které jim sbalila před útekem. Prvních pár dní strávili ve společenské místnosti nebo v posteli. Všichni tři přitisklí k sobě.

Teď už ležela na lůžku převážně sama. Po pravdě řečeno, nevěděla o každém kroku svých dětí, kromě toho, že jsou někde v azylovém domě. Trápilo ji to, ale aby to mohla zjistit, musela by vstát a vyjít ven do té dlouhé chodby. Riskovat, že někoho potká. Projít kolem jídelny a společenské místnosti, nebo dokonce vykročit ven na dvůr. To nedokázala.

Jednou se stalo, že někdo zaklepal na dveře. Za nimi stála tmavovlasá žena s tmavými kruhy pod očima. V natažené ruce držela pytlík s oříšky a představila se jako máma někoho, s kým si Amer často hraje.

Layla na to nijak nereagovala. Ne že by ženu neslyšela. Slyšela ji i viděla, ale nedokázala se přinutit se zvednout do sedu, něco jí odpovědět. Stejně by to nemělo žádný význam. Nikdo z nich tu neměl zůstat natrvalo.

Žena nakonec zavřela dveře a odešla. Když se pak Amer vrátil do pokoje, jenom si mlčky zalezl do postele.

V pokoji nebylo co dělat. Nic neměli. Dokonce ani tužku nebo knihu. Mobil se jim neodvažovala dát do ruky. Ležel schovaný pod matrací její rozvrzané postele. Občas ho vytáhla, chvíli ho podržela v ruce. Potěžkala ho na dlani. Pak ho zase vrátila zpátky. Schoulila se zpátky na postel. Zavřela oči. Zdřímala si. Ale spala málokdy.

Za pár dní přišla žena znovu. Tentokrát přinesla kalhoty a svetr. Řekla, že jsou pro Amera. Její syn z nich vyrostl. Byl o něco starší a urostlejší. Žena položila kalhoty na postel, o které se nejspíš domnívala, že patří Amerovi, možná jí to dokonce pověděl. Zprvu to vypadalo, že tím žena považuje svou návštěvu za vyřízenou, ale pak si to nejspíš rozmyslela. Posadila se na kraj postele. Nic neříkala, jen tam tak seděla. Layla kupodivu cítila, jak její svalové napětí o něco povolilo a že neklidně nenapíná uši, aby zachytila nezvyklé zvuky. Jako by s tou ženou uzavřela tichou dohodu, že za ni na pár minut převezme odpovědnost za jejich útěk.

Než žena odešla, řekla:

„Kdyby něco, bydlíme druhé dveře napravo.“

Pak byla samota zpátky.

Odpovědnost za jejich přežití.

Vina za jejich útěk.

Na jejich bedrech. A ona ji dokázala unést jen tak, že se pohybovala co nejmíň. Přemýšlela co nejmíň. Skoro přestala existovat. A její děti se přitom vzdalovaly dál a dál od pokoje, ve kterém ležela, aniž se věnovala třeba jen tak základním věcem, jako byla osobní hygiena.

Občas v domě někde v dálce zaslechla hlas té ženy, která ji navštívila. Teď už ho dokázala přesně rozeznat. Nejčastěji ho doprovázely dva chlapecké hlasy. Jeden patřil Amerovi, z toho měla radost. Někdy s nimi byla i Bushra.

Když žena přišla na návštěvu potřetí, Layla se zvedla do sedu. Neusmála se ani se na ženu ve dveřích nepodívala, ale rukou jí naznačila, ať jde dál. Stejně jako minule se posadila na postel vedle Layly. Měla na sobě černé kalhoty a teplé ponožky.

Layla překvapila sama sebe tím, že začala přemýšlet o tom, jaké je venku asi počasí. Byla už tak dlouho uvnitř, že si nepamatovala, jaké to je, cítit vítr na kůži nebo se pořádně zhluboka nadechnout čerstvého vzduchu.

Žena položila ruku na Laylinu. Ten dotyk byl jemný a opatrný, ale přesto žhnul jak oheň, působil pálivou bolest, která se jí rukou šířila dál do celého těla.

Layla ruku odtáhla. Žena přikývla.

„Omlouvám se,“ řekla. „Vlastně jsem vám jen přišla povědět, že se budeme stěhovat. Dostali jsme byt.“

Bylo neuvěřitelně těžké ta slova strávit, přestože žena hovořila jejím mateřským jazykem. Takže Amer bude zase sám. Nebude tu nikdo, kdo by se postaral o její děti. Budou odkázány zase jen na ni. Layla pomalu přikývla.

Za necelý týden žena a její syn odešli. Z jejich odjezdu byl Amer neklidný a nevrlý. Lezl v tom malém pokoji po zdi. Někdy při pohledu na ni pokrčil nos.

„Proč nic neděláš?“ zeptal se.

Když mu neodpověděla, zvýšil hlas.

„Proč se tu jen válíš?“

„Dej mi pokoj,“ řekla. „Jdi pryč.“

Hned svých slov litovala, ale už bylo pozdě. Už tam nebyl.

Uplynulo několik dalších dní. Během nich se pohybovala jen mezi pokojem a koupelnou. A v té se právě teď nacházela. Byla hodně malá, ale měli v ní úzký sprchový kout, záchod a umyvadlo. Všechno čisté, tolik sebeúcty si ještě zachovala, aby kolem nich udržovala pořádek. Děti a pokoj musely vypadat dobře.

Namáhavě ze sebe svlékla šaty a vešla do sprchy. Pustila na sebe vodu. Přestože se jí většina viditelných ran zahojila, odmítala své nové já přijmout, jak po tělesné, tak i duševní stránce. Byla vyvržená. Neexistovala. Vytržená z kontextu.

Když o chvíli později vešla do pokoje, nikdo tam nebyl. Chtěla si lehnout do postele, když vtom si všimla, že něco je špatně. Nebylo to nic zásadního, ale prostěradlo bylo povytažené a pod ním byl vidět asi centimetr matrace. Srdce jí bilo na poplach, když pod ni zasunula ruku. Modlila se, aby tam ten mobil byl, aby se jí to jen zdálo.

Natahovala paži dál a dál, šmátrala do stran. Její pohyby rukou byly čím dál rychlejší a zoufalejší. Kde je? Převrátila postele a prohledala povlečení a matrace. Obrátila tašku s jejich nepatrným majetkem naruby a bryskně prošacovala všechny své kapsy, jako by ta nespolehlivá byla ona, jako by ten mobil vzala ona. Tak to ale samozřejmě nebylo.

Když se utvrdila v tom, že mobil nikde v pokoji není, vypořádala se ven na chodbu, prošla kolem jídelny do společenské místnosti. Děti nikde nebyly. Těkala očima v naději,

že je někde najde. Křičela jejich jména. Křičela a křičela, až přišel někdo z personálu a pokusil se ji uklidnit, položil jí ruku kolem ramen.

Ruku ze sebe setřásla. Otočila se zpátky do místnosti.

Otvírala jedny dveře po druhých, rušila lidi v jejich činnostech, vyslechla si, že je magor a ať je neobtěžuje. Ale bylo jí to jedno, dál rozrážela každé dveře, na které narazila. Byl přivolán další personál, začali diskutovat o tom, co s ní udělají, ale ji to nezajímalo. Za každou cenu musela Amera a Bushru najít.

Teprve až za sedmými dveřmi je našla. Seděli v úklidové místnosti a hráli nějakou hru na mobilu. Když otevřela dveře, slyšela, jak si zklamaně povzdechli, jako by je předčasně vyzvedla z nějaké dětské oslavy. Beze slova se zvedli ze země a odevdali mobil.

Layla se podívala na displej. Byla na něm hromada nepřetčených zpráv. Všechny byly od něj. Věděla, že by je neměla otvírat, ale přesto to udělala. Stiskla tlačítko a četla.

Psal, že už jde za ní, a že až ji najde, tak jako první půjde na řadu Bushra. Psal, že ji zabije, rozseká na kusy a ty pak jeden po druhém Layle pošle.

MALIN NA OSTROVĚ

Malin na zahradě natrhá plnou náruč rebarbory. Navzdory chladnému jaru jsou už řapíky silné. Nejdřív je vloží do vázy a vyfotí a teprve pak je nakrájí na tenké plátky, v kastrolu svaří vodu s cukrem, přidá do něj rebarboru a povaří ji do měkka. Potom vytáhne lžící a ochutná.

Je to tak kyselé, až to pálí na jazyku, a tak do toho nejdřív přidá trochu víc cukru a teprve pak bramborový škrob. Míchá směs, dokud nezačne bublat, a potom ji hned stáhne z plotýnky.

Při práci napíná uši nahoru, kde mají děti své pokoje. Ví, že by se na ně měla jít podívat. Jenom se nejdřív potřebuje trochu vzpamatovat. Jen chvíli, aby udělala, co potřebuje.

Najde starý talířek z blešáku, nalije na něj trochu rebarborového krému a znovu to vyfotí. Když se jí podaří najít správnou hloubku ostrosti, tak aby se krém vyjímal na ostrém pozadí, stiskne pár dobrých snímků, které bude moct dát rovnou na blog spolu s krátkým povídáním o tom, jak je snadné si připravit svačinu nebo lehkou večeři z toho, co teď na jaře roste na zahradě.

Typický příspěvek pro blog *Malin na ostrově*. Srdečný, ale jinak celkem obyčejný. Z věcí, které má kolem sebe, se snaží vytvářet něco pěkného. A o tom celý její blog je.

Když už se do toho pustila, přenesla rovnou fotky z prvního letošního koupání v Kumlaby do počítače. Rozesmáté

dětské tváře s prvními pihami od sluníčka. Průzračná voda v bazénu a barevné hračky do vody. Trávník posetý osuškami a piknikovými koši. První ochutnávka letní pohody. Ani nedokáže říct, jak už se těší na to, až budou s Joenem a dětmi spolu a nebudou muset pořád někam spěchat.

Zvedne mobil a všimne si, že jí Joen poslal zprávu, že už je na cestě domů a že se těší. Jako odpověď mu pošle srdíčko. Hned se cítí líp, když ví, že Joen bude už za pár hodin doma.

Spěšně sepíše zítřejší ranní příspěvek o dnešním odpoledni. Ještě než vypne počítač, nedá jí to a podívá se na komentáře k jejím předchozím příspěvkům. Několik už jich přišlo, čtenáři píší, že bylo milé slyšet ji v rádiu, mnozí se těší, že v létě pojedou na Visingsö. A pak jí pohled spočine na posledním komentáři:

Lhářko.

Nic víc. Jen tohle jedno slovo. Prudce zaklapne počítač.

Párkrát se zhluboka nadechne a nejráději by mrštila talířkem s krémem o zeď. Proč ji lidi nemůžou nechat na pokoji? Co jim vadí?

Dál zhluboka dýchá, každá situace se dá opanovat. Člověk a jeho myšlenky nejsou jedno a to samé.

Za chvíli už má všechno zase pod kontrolou. Vezme dva talířky s rebarborovým krémem a odnese je nahoru do patra, nejdřív zaklepe na dveře Gunnarova pokoje.

„Kdo je to?“ ozve se zevnitř.

„Můžeš mi prosím tě otevřít?“

Chvíli to trvá. Pak se Gunnar zničehonic zjeví ve dveřích. Mlčky si od ní vezme talíř s krémem. V pokoji mu na posteli leží otevřený notebook.

„Kréem,“ řekne tónem, jako by nečekal nic jiného, přestože ho doma skoro nikdy nemají.

„Co děláš?“ zeptá se Malin.

„Nic,“ odpoví.

Podle jeho reakce je jasné, že to není pravda. Na to mu podezřele až moc hoří tváře a jeho odpověď přišla příliš zbrkle. Podívá se, jestli něco uvidí na monitoru, ale nemá šanci. Počítač je obrácený na druhou stranu.

„Nepodnikneme něco?“ navrhe mu.

Věnuje jí pochybovačný pohled.

„Možná až potom,“ odpoví a zavře dveře.

Chvíli stojí na místě a přemýšlí, jestli ho zkusí přemluvit, ale pak si to rozmyslí. Pomalu dospívá a neměla by se mu vnucovat. Místo toho jde za Elisem. Jeho pokoj je otevřený, ale má na uších sluchátka a hraje nějakou hru na počítači. Jeho reakce je téměř nulová, když vedle něj položí talířek na stůl. Opatrně mu položí ruku na rameno.

„Teď jsem kvůli tobě umřel,“ řekne a sundá si sluchátka. Podívá se na ni a čeká na odpověď.

„Jak je?“ zeptá se.

„Zlobíš se?“ zeptá se Elis.

„Ne.“

„Bolí tě to?“

„Ne.“

„Promiň.“

„Můžu tě obejmout?“

S příkývnutím se zvedne od stolu, tak aby si vedle něj mohla kleknout na zem a přivinout ho k sobě do náručí. Je hubený a odrostlé vlasy mu voní chlórem. Malin zavře oči a snaží se nemyslet na to, že tohle dělají poslední dobou ne- zvykle často. Křik a nadávky, nekontrolovaný vztek a šílený pláč, tohle všechno bylo poslední týdny na denním pořádku, ale takhle zlý jako dnes na ni ještě nikdy nebyl.

Elis ji pustí a vrátí se zpátky ke stolu, kde hladově zhltně rebarborový krém.

Malin zůstává klečet na zemi. Ještě chvíli ho potřebuje sledovat, aby se ujistila, že je všechno v pořádku. Teprve když

vidí, že je její chlapec sytý a spokojený a má všechno, co si dítě může přát, se přinutí zvednout. Tělo protestuje, a tak se vzepře rukou o stůl, což je pohyb, při kterém Elis zpozorní, přestože už ji musel vidět něco takového dělat nejmíň tisíckrát.

Když už stojí s hlavou vzhůru, je i Elis klidnější a podá jí prázdný talířek.

„Chceš ještě?“ zeptá se Malin.

Elis zavrtí hlavou a chystá se znovu nasadit sluchátka, ale pak je položí zpátky na stůl.

„Neuděláme si pohodičku?“ navrhně.

Malin si v duchu představí nepořádek v kuchyni, nedotčenou mailovou schránku a navrch zpoždění termínu jedné zakázky, ale hned to hodí za hlavu.

Přikývne a Elis radostně vyskočí od stolu. Celý natěšený popadne svého oblíbeného plyšáka a odejde s ním k televizi. Na sedačce se k sobě přitulí a po chvíli hledání si najdou film, který ještě neviděli.

„Nezeptáme se Gunnara, jestli se nechce dívat s námi?“ zeptá se Malin.

Elis překvapivě vyskočí ze sedačky a jde zaklepat na dveře svého bratra. Slyší, jak spolu chvíli diskutují, a za chvíli už je sedačka narvaná k prasknutí. Malin přistanou na klíně nohy ve špinavých ponožkách, ale ani tím si nenechá zkazit náladu. Nic si nepřeje víc než být tady s nimi.

Stihnou zhlédnout jeden celý film až do konce a začátek dalšího, když se dole otevřou dveře a Joen přijde domů. Elis je okamžitě na nohou a řítí se ze schodů dolů a skáče tátovi do náručí. Gunnar se na sedačce rozespale napřímí a Malin se natáhne pro ovladač, aby zastavila film.

„Všchno v pořádku?“ zeptá se.

„Jsem strašně unavený.“

„To je tím sluníčkem,“ odpoví Malin.

„Sluníčko a tma, podle tebe unavuje oboje.“

Malin se usměje. Občas zapomíná, že Gunnarovi už nestačí jednoduché odpovědi.

„To je pravda,“ řekne. „Já nevím, čím to je, že se člověk cítí unavený.“

„Ne, ty totiž nevíš vůbec nic.“

Gunnar se zvedne a vyrazí směrem ke schodům.

Malin sedí a snaží se strávit jeho nepříjemný komentář. Ví, že to je pubertou. Jenom netušila, že to přijde tak brzy. Hluboko uvnitř doufala, že se bez mrzutostí a výkyvů nálad obejdou úplně. Ale to by pochopitelně bylo moc snadné.

Slyší, jak se kluci a Joen dole smějí. To, že mezi nimi to zatím nedrhne, ji srazí ještě víc k zemi.

Chvíli zvažuje, že tu zůstane sedět. Je unavená, byla to dřina, když byl pryč, ale pak ji touha přemůže. A nic už ji nedokáže zastavit. Vyběhne ke schodům a neseběhne ani do poloviny, když málem vrazí do Joena.

„Tady jsi,“ řekne a obejmě ji. „Stýskalo se mi.“

„Mně taky,“ přizná Malin.

„Všechno v pořádku?“ zeptá se jí.

Přikývne a on hned pokračuje.

„Už přijela?“

Malin se nelíbí, že se na to ptá. A už vůbec se jí nelíbí vráska, která mu přitom naskočila mezi očima.

„Všechno proběhlo v pohodě,“ odpoví a jemně ho tlačí ze schodů dolů do kuchyně. „Udělal jsem rebarborový krém.“

Kuchyň vypadá přesně tak, jak ji před pár hodinami opustila. Krém vystydl a připomíná lepidlo na tapety. V překápači stojí konvice s černočernou kávou, stůl není pod čepicemi, papírem, učebnicemi, foťákem, jejím počítačem a dalšími krámy skoro vidět.

„Elis si zničil mobil,“ oznámí zničehonic Gunnar. „Mlátíl s ním do stromu.“

„To už jsme spolu probrali,“ dodá rychle Malin. Sice to není pravda, ale tahle diskuze je to poslední, po čem teď touží. „Už je spousta hodin,“ změní téma. „Měli byste jít na kutě.“

Oba chlapci hlasitě protestují.

„Vždyť táta zrovna přijel.“

Joen je k sobě přivine.

„Pojďte, já vás doprovodím,“ řekne.

Malin si místo úklidu sedne ke stolu. Předpokládá, že Joen bude pryč jen chvíli, ale celkem brzy pochopí, že je to jen její zbožné přání. Seshora se ozývají hlasy a smích, a když to nakonec všechno ztichne, pojme Malin podezření, že si Joen zalezl do postele vedle Elise. Nezbývá jí než doufat, že tam neusne, ale kdyby ano, tak by mu to nemohla vyčítat. Sama ví moc dobře, jak je to snadné.

Během čekání zapne počítač. Pole s komentáři je otevřené, tak jak ho opustila, jen s tím rozdílem, že do něj přibylo pár reakcí čtenářů na ten negativní komentář. S jeho pisatelem si neberou servítky, a i když je ráda, že ostatní stojí na její straně, tak by byla radši, kdyby nálada na blogu víc odrážela její vlastní příspěvky. Měl by přece být jako útočiště, klidný prostor pro odpočinek. Nic jiného.

Přelétne pohledem k dalšímu poli, tomu pod dnešním příspěvkem. Její pozornost ihned upoutá další komentář:

Panebože, ty to dokážeš narařit, aby dokonce i rebarbový krém vypadal dobře. Ty jsi tak průhledná, až je mi z toho na blití.

Malin si je jistá, že to napsal stejný člověk. Nemá na to žádný důkaz, ale instinkt jí napovídá, že to tak je.

S očima upřenýma na komentář od sebe odstrčí počítač. I tady má své zastánce. Sama nic napsat nezvládne. Ale není jí to příjemné.

Napne uši směrem nahoru do patra, zvažuje, že by šla za nimi. Přitulila se k nim do tepla pod dekou. Místo toho natáhne ruku a zavře blog, chvíli sedí v tichu. Nakonec nikam nejde. Dětem je s Joenem dobře. On rodičovství zvládá levou zadní. Nedělá si výčitky, když není doma, a když je tady, tak vždycky na sto procent.

Přitáhne k sobě počítač zpátky. Skutečnost, že je veřejně známá osobnost, ji dělá zranitelnou, ale současně ji to chrání. Tím, že se s ostatními dělí o věci, které chce, aby byly vidět, si vybuodovala vlastní chráněné území. Co víc by si mohla přát?

Otevře mailovou schránku. Poslední mail je od Ebby Bortsällové. Ebba pracuje ve firmě vyrábějící brýle, jež Malin navrhla spolupráci při uvádění nových kolekcí na trh. Což je úkol, se kterým by v běžném případě neměla sebemenší problém. Jenže Ebba z ní vysála veškeré nápady a energii a teď už jí začíná hořet termín. Malin nutně potřebuje Ebbě prezentovat nějaký nápad. Stihne si mail jenom otevřít, když se na schodech ozvou Joenovy kroky.

„Už spí?“ zeptá se ho, když vejde do kuchyně.

Joen ji zezadu obejmě, přitiskne jí nos do dolíčku vzadu na krku. Na holé kůži cítí jeho dech.

Zaklapne počítač, zvedne se a obrátí se mu do náručí. Všechny starosti pustí z hlavy, konečně se s ním může přivítat. Nehybně stojí na místě a dlouze ho objímá. Jeho náruč je hřejivá a měkká a všechno se v ní vyjasňuje. Zaplaťpánbůh za jeho náruč, do které se může kdykoliv schoulit a dobít baterky. Připomenout si, co je v životě skutečně důležité.

Ticho nakonec prolomí Joen.

„Jak to bylo s tím mobilem?“ zeptá se.

Jen nerada se k tomu vrátí.

„Jak ti to vysvětlil on?“

„Že ho rozbil, ale nechtěl mi ho ukázat.“

„Má prasklý displej.“

„To půjde spravit,“ řekne Joen.

„Bojím se, jestli s ním něco není.“

„Jak to myslíš?“

„Choval se jak blázen.“

Ukáže mu škrábanec na ruce. Po pravdě není skoro vidět. Je to jen malá červená čárka.

„Dobře,“ řekne Joen. „Tak si s ním promluvíme.“

„Určitě to nic nebude,“ špitne Malin ve snaze přesvědčit sama sebe. Myšlenky se snadno rozbíhají jiným směrem. Je to přece jejich Elis, obyčejný kluk procházející určitou fází vývoje.

„Jak ti je?“ zeptá se Joen.

„Dobře. Jenom jsem unavená.“

„Jenom unavená?“

Zaboří mu hlavu hlouběji do hrudi. Opravdu je unavená. Ale v Joenově náruči se zdá být všechno snazší. Už na to není sama. Už ho má u sebe.

„Omlouvám se za ten nepořádek,“ řekne. „Chystala jsem se to uklidit, jenže...“

Umlčí ji polibkem. Už o tom nebudou mluvit. Teď už jde jen o ně dva.

NOVÝ ZAČÁTEK

Po téměř třech měsících v azylovém domě v centru Göteborgu jim byl přidělen třípokojevý byt ve Varbergu. Layla to měla necelý kilometr do školy, kam měla už minulý měsíc nastoupit na jazykový kurz švédštiny pro přistěhovalce. Ale protože na něj nikdy nenastoupila, byla pozvaná na sociálku za Mari, která ji poslala k lékaři, jenž jí už po deseti minutách napsal neschopenku. Místo ve škole ve skupině 33 jí měli podržet, dokud jí nebude líp.

Bushra a Amer se teď jmenovali Jasmin a Dani, ale oba chodili do školy a do družiny jako předtím. Oba si už našli nové kamarády a Jasmin byla nadšená, že bydleli tak blízko centra, kde se nacházely butiky s oblečením. Každý den kolem nich chodila cestou ze školy, i když neměli dost peněz, aby si v nich mohli dovolit něco koupit. Co se týkalo Layly, tak ta stále trávila většinu času v posteli, ale už udržovala osobní hygienu, každé ráno se oblékla, připravila dětem snídani, zkontrolovala, že s sebou mají ovoce na svačinu, a vypravila je do školy.

Děti procházely bezstarostně dveřmi ven, ale ona zůstávala doma. Nedokázala překročit práh domu. Místo toho se pokaždé vrátila zpátky na sedačku do obývacího pokoje, která byla současně její postel. Když děti přišly ze školy domů, dostaly oběd a pak se až do večera, kdy byl čas jít spát, musely samy